

— Млъкът и не мърдай, защото ще те изямъ!
— Не ме изядай, заю-баю, пѣсничка ще ти попѣя, молило се курабенцето и запѣло:

„Отъ ракла съмъ смитано,
Отъ нощови стѣргано,
Съ медецъ съмъ месено,
Съсъ масълце мазано,
На прозорче изтивахъ
И отъ старци избѣгахъ
Свобода да търся. . . .
И отъ тебъ ще бѣгамъ. . .“

Зайчето се захласнало отъ хубавата пѣсенъ и забравило желанието си. А курабенцето отскочило на страна и се търколило къмъ гората.

Търкаляло се, що се търкаляло, ето ꙗче на-срѣща му иде новъ неприятель — кумчо вълчо.

